

Yilkı Atı

– yusuf-kazak · 15 Mart 2025

Kapatmışken göğün yüzünü
Mayısın uzun boylu kamışları;
Kaybolurdum tarlaların kalabalığında
Geceye bakarken
Günebakanlarla konuşurdum özlemimi
Avuturdu gecenin müşfik ışıkları
Toprak kokan mahzunluğumu
Teselli ederdim ben de
Geceye boyun eğen günebakanları
Şenliklerle akardı vakit
Sen çıkagelirdin, bir yilkı atının zülüflerinde
Beni de alırdın rüzgarına
Ve güneş doğardı ötelerde
Düşmüş ruhları asilce yükseltecek...

Saçlarının esintisiydi yilkıyı şaha kaldıran
Koşardın dörtnala
Gözünü ufka dikmiş hissiyatımla
Aşardık dünyevi engelleri

Fanilikten usanmış aşkımızla
Gün yorulurdu
Yorulmak bilmez vuslatımızın arasında
Çökerken tarlaların ensesine karanlık
Gece ürkerdi bu kez
Yilkının sesiyle
Yüreklerimizin yılmaz sesini konuk eden
Gece aydınlanırdı,
Güneş olurdun sen
Hem beni hem günebakanları uyandıran...